

Sygn. akt VIII U 1630/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2018 r. w Gliwicach

sprawy R. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania R. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 8 lutego 2018 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 8 lutego 2018 roku w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu R. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy począwszy od 1 lutego 2018 roku do 30 czerwca 2020 roku.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sygn. akt VIII U 1630/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 8 lutego 2018 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. działając na podstawie ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu R. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ komisja lekarska ZUS w dniu 30 stycznia 2018 r. stwierdziła, że nie jest on niezdolny do pracy.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony. Wniósł odwołanie, w którym domagał się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do spornego świadczenia. Wskazał, że stan jego zdrowia stopniowo się pogarsza i nie rokuje na wyleczenie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony R. K. urodził się (...)

W okresie od 27 lipca 1990 r. do 21 stycznia 1992 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

W okresach od 19 listopada 1998 r. do 23 lutego 1999 r. był zarejestrowany w PUP jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku.

Ubezpieczona pracował:

- w (...) SA KWK (...) w G. od 3 lipca 1989 r. do 31 lipca 1998 r. kolejno jako elektryk pod ziemią, elektromonter pod ziemią;
- w (...) SA w G. od 2 sierpnia 1999 r. do 30 września 1999 r. jako elektromonter instalacji i urządzeń elektroenergetycznych;
- w Zakładzie Usługowo-Handlowym (...) w G. od 1 maja 2000 r. do 30 września 2000 r. jako elektromechanik AGD;
- w PPUH (...) w G. od 7 września 2003 r. do 30 listopada 2005 r. jako kierowca-sprzedawca;
- w (...) Sp. z o.o. od 1 grudnia 2005 r. do 31 grudnia 2005 r. i od 1 kwietnia 2006 r. do 31 sierpnia 2006 r. jako listonosz- doręczyciel;
- w (...) od 1 stycznia 2006 r. do 31 marca 2006 r. jako listonosz-doręczyciel.

Następnie ubezpieczony pracował w (...), (...) Sp. z o.o. w G., Agencji Ochrony Mienia i Osób (...) w (...) Sp. z o.o. w K.

Od 1 stycznia 2016 r. ubezpieczony pracuje. w (...) Sp. z o.o. w G.. Okres ważności badań lekarskich upływa 7 października 2018 r. Wykonuje obowiązki w pozycji siedzącej. Faktycznie zajmuje się nanoszeniem napisów na różnego rodzaju obudowy.

Ubezpieczony choruje na zeszywniające zapalenie stawów kręgosłupa. Jest leczony reumatologicznie od 2008 r. Przyjmuje leki przeciwbólowe i przeciwzapalne. Schorzenie to ma charakter postępujący. Nie doszło do poprawy jego stanu zdrowia od 2015 r. W badaniu fizykalnym stwierdzono patologiczne ustawienie głowy (w przodopochyleniu) oraz całkowite zniesienie ruchomości kręgosłupa. Ubezpieczony odczuwa dolegliwości bólowe kręgosłupa, stawów i bioder. Posiada umiarkowany stopień niepełnosprawności.

Decyzją z 8 lutego 2012 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 24 stycznia 2012 r. (od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego) do 31 stycznia 2015 r.

W dniu 9 stycznia 2015 r. lekarz orzecznik ZUS uznał, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 31 stycznia 2018 r. Decyzją z 27 stycznia 2015 r. organ rentowy przedłużył ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 31 stycznia 2018 r.

W dniu 28 grudnia 2017 r. ubezpieczony wniósł do organu rentowego o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W dniu 15 stycznia 2018 r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 31 stycznia 2023 r. Po wniesieniu zarzutu wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, sprawa została przekazana do komisji lekarskiej ZUS. W dniu 30 stycznia 2018 r. komisja lekarska ZUS uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Następnie wydano zaskarżoną decyzję z 8 lutego 2018 r. o treści jak wyżej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego; opinii sądowo-lekarskiej sporządzonej przez biegłych specjalistę z zakresu neurologii A. N. i specjalistę ortopedę traumatologa A. G. (k.14-15); zeznań ubezpieczonego złożonych na rozprawie w dniu 12 września 2018 r. (k.32).

Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii biegłych specjalisty z zakresu neurologii A. N. i specjalisty ortopedy traumatologa A. G., uznając ją za spójną, rzeczową i naukowo umotywowaną. Z ich treści jednoznacznie wynika, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od 1 lutego 2018 r. do 30 czerwca 2020 r. Biegli w sposób zdecydowany i przekonujący, zgodnie z posiadaną wiedzą medyczną uzasadnili swoją ocenę stanu zdrowia odwołującego. Wnioski zawarte w sporządzonej opinii są jednoznaczne i nie budzą wątpliwości Sądu w zakresie stanu zdrowia ubezpieczonego.

Sąd oddalił wniosek organu rentowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy. Zdaniem Sądu jest on zbędny i zmierzający do przedłużenia postępowania. W tym miejscu należy wskazać, że w sprawie, której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowego, warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej (art. 278 § 1 k.p.c.). Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (zob.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 15 października 2015 r., sygn. akt III AUa 562/15). W związku z tym, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do wydania rozstrzygnięcia.

Sąd nie uwzględnił zarzutów organu rentowego do opinii sporządzonej przez biegłych A. N. i A. G.. Należy wyraźnie podkreślić, że z jej treści wynika, że organ nie kwestionował schorzeń ubezpieczonego. W piśmie z 11 lipca 2018 r. wskazał, że nie zaprzecza istnienia dysfunkcji ruchowej u ubezpieczonego w przebiegu zeszywniającego zapalenia stawów kręgosłupa i początkowych zmian zwyrodnieniowych stawów biodrowych. Fakt posiadania przez ubezpieczonego ważnych badań lekarskich nie przesądza o konieczności odmowy przyznania ubezpieczonemu renty z tytułu niezdolności do pracy. Kwestia niezdolności do pracy podlega autonomicznej ocenie Sądu, która jest dokonywana na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Co więcej, badanie dopuszczające do wykonywania pracy na danych stanowisku pracy podlega ocenie lekarza specjalizującego się w medycynie pracy, a więc brane są pod uwagę kryteria charakterystyczne dla tej dziedziny. Podkreślić należy, że w postępowaniu sądowym toczącym się w sprawie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy chodzi o ocenę niezdolności do pracy w prawnym rozumieniu, podejmowaną w trybie określonej procedury i przez odpowiednie organy (tak też: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt III AUa 1155/16). Tym samym argumenty organu rentowego są bezzasadne i nie znajdują swojego potwierdzenia w materiale dowodowym.

Sąd uznał materiał dowodowy za wiarygodny, kompletny i pozwalający na poczynienie ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja jest nieprawidłowa.

Przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu było ustalenie, czy ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak, to do kiedy.

Stosownie do treści art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r., poz.1383) R. z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;

4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Zgodnie z ust. 2 przepisu, ust. 1 pkt. 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jak wynika natomiast z art. 58 ust. 1 ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Po myśli ust. 2 ww. przepisu okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Niezdolność do pracy, jej stopień i kryteria jej ustalania określa art. 12 i 13 powołanej na wstępie ustawy.

Zgodnie z art. 12 ustawy emerytalno-rentowej, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Stosownie zaś do treści art. 13 ust 1 ww. ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Wskazane powyżej kryteria odnoszą się zarówno do wskazań natury medycznej, jak i do czynników zawodowych.

Opierając się na wynikach przeprowadzonego postępowania dowodowego, Sąd uznał, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy na okres od 1 lutego 2018 r. do 30 czerwca 2020 r.

Z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego jednoznacznie wynika, że stan zdrowia ubezpieczonego uzasadnia przyznanie mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Ubezpieczony choruje na zeszytniające zapalenie stawów kręgosłupa. Począwszy od 2015 r. nie doszło do poprawy jego stanu zdrowia. Choroba uległa pogłębieniu. Utrzymuje się całkowita sztywność kręgosłupa oraz narastają dolegliwości bólowe kręgosłupa i stawów. Bez wątpienia ubezpieczony utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W ocenie Sądu materiał dowodowy dostarczył podstaw do uznania ubezpieczonego za częściowego niezdolnego do pracy od 1 lutego 2018 r. do 30 czerwca 2020 r. , co w konsekwencji skutkowało zmianą zaskarżonej decyzji.

Z tych też względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, zgodnie z art. 477¹⁴§2 kpc.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater